

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 14 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, declarat de avocata Tatiana Malai, în numele inculpatului

Coreacichin Maxim XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 17.07.2018 – 14.11.2018,
instanța de apel: 27.11.2018 – 22.01.2019,
instanța de recurs: 06.09.2019 – 13.11.2019.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 14 noiembrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Coreacichin Maxim a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul circulației substanțelor narcotice legate de primirea, prelucrarea, depozitarea, transportarea, vânzarea substanțelor narcotice sau psihotrope pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătorei Chișinău din 22.11.2017, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul circulației substanțelor narcotice legate de primirea, prelucrarea, depozitarea, transportarea, vânzarea substanțelor narcotice sau psihotrope pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare, suportate la efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică, în sumă de 1680 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 25 aprilie 2018, în jurul orei 15.30, inculpatul Coreacichin M., aflându-se pe adresa XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX, urmărind scopul păstrării fără scop de înstrăinare, precum și altor operațiuni ilegale cu analogul drogului, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopul său criminal, ilegal a deținut la sine masă vegetală uscată și mărunțită de culoare galbenă în amestec cu masă vegetală de culoare cafenie în cantitate totală de 0,233 gr., îmbibată cu cannabinoidul sintetic 5-fluoro ADB, ambalată într-un pachetel din hârtie, păstrând-o asupra sa până la momentul sosirii colaboratorilor de poliție implicați în activitatea de menținere a ordinii publice, ridicată și sigilată la aceeași dată, în perioada de timp 16.10-16.25 de către colaboratorii Inspectoratului de poliție Buiucani al DP mun. Chișinău.

Potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-2104 din 20.06.2018 - în masă vegetală uscată și mărunțită de culoare galbenă în amestec cu masă vegetală de culoare cafenie în cantitate de 0,233 gr., prezentată într-un pachetel din hârtie codificat cu nr. 2104-1/1, ridicată la data de 25.04.2018 de la Coreacichin M., se conține substanța 5-fluoro ADB care, conform actului comun nr. 01-12/632 din 18.04.2017 al IMSP Dispensarul Republican de Narcologie și Comitetului Permanent de Control asupra Drogurilor, constituie componentă a grupei de cannabinoidi sintetici, analog al substanței AKB 48, care este inclusă în „Tabelul I. Substanțe stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale. Lista nr. 2. Substanțe psihotrope, aprobată prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 1088 din 05.10.2004”.

Pornind de la circumstanțele nominalizate supra, conform pct. 193 al Hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr. 79 din 23.01.2006, „Cu privire la Lista substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”, substanța psihotropă AKB 48 de la 0,01 - 0,25 g., constituie proporții mari.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina în comiterea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

În baza acestor probe, apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, instanța a considerat ca fiind dovedită pe deplin vinovăția inculpatului și i-a încadrat

acțiunile pe art. 217 alin. (2) Cod penal, ca păstrarea drogurilor, săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară care se pedepsește cu amendă de la 400 la 700 unități convenționale, sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de până la 150 ore, sau cu închisoare de până la 1 an, că a participat activ la investigarea infracțiunii, a recunoscut integral vina în comiterea faptei indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, că au fost stabilite circumstanțe atenuante - recunoașterea vinovăției și căința activă, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară, precum și că nu sunt temeiuri de liberare de răspundere penală, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă cu aplicarea unei pedepse cu închisoare, în condițiile beneficiii reducerii pedepsei potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Totodată, inculpatul a fost condamnat anterior prin sentința din 22.11.2017 în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții care au tangență cu circulația substanțelor narcotice sau psihotrope pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art. 90 Cod penal, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința anterioară.

În același timp, fiind stabilit că inculpatul a comis infracțiunea în perioada de probațiune și nu a pășit pe calea corijării, prevederile art. 90 alin. (11) Cod penal nu pot fi aplicate, deoarece chestiunea dată se soluționează de către instanța de judecată la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei.

3. Avocatul Victor Pavlov a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, în partea stabilirii pedepsei.

Apelantul a invocat că apărarea a solicitat aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, fapta comisă de acesta fiind una ușoară.

Mai mult, în circumstanțele în care a comis o infracțiune ușoară, este posibilă și aplicarea art. 90 alin. (6) Cod penal, cu stabilirea a careva restricții, inculpatul fiind dispus să participe la un curs de tratament a narcomaniei, prin ce va recupera încrederea instanței și se va integra în societate.

Pe lângă aceasta, normele procedural-penale nu prevăd expres achitarea din contul statului a cheltuielilor judiciare, ce constituie cheltuieli legate de expertiza judiciară.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, ținând cont de faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară, care se sancționează cu amendă în mărime de la 400 la 700 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul

comunității de până la 150 ore, sau cu închisoare de până la un an cu privarea de dreptul de a ocupa o anumită activitate, ca circumstanță atenuantă fiind stabilită căința activă, cea agravantă fiind - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară și i-a aplicat acestuia o pedeapsă echitabilă și legală.

Potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deși inculpatul are un comportament pozitiv și a comis o infracțiune ușoară, acesta, anterior a fost condamnat prin sentința din 22.11.2017, în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții care au tangență cu circulația substanțelor narcotice sau psihotrope pe un termen de 5 ani, conform art. 90 Cod penal, fiind dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei numite pe o perioadă de probațiune de 3 ani, deoarece, din start, a recunoscut comiterea faptei culpabile imputate și a participat activ la investigarea infracțiunii.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară,

Astfel, în corespundere cu art. 85 alin. (1) Cod penal, fiind stabilit că inculpatul anterior a fost condamnat, iar la momentul comiterii infracțiunii era în termen de probă, instanța de fond întemeiat a conchis de a-l izola de societate, corectarea acestuia fiind posibilă numai cu închisoare, pedeapsa stabilită urmând să-și atingă scopul de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, de regulile de conviețuire sociale și de principiile morale.

Totodată, potrivit art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Ori, normele procedural penale nu prevăd expres achitarea din contul statului a cheltuielilor judiciare, ce constituie cheltuieli legate de expertiza judiciară, fiind întemeiată concluzia instanței de fond de a dispune încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor suportate la efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică, în sumă de 1680 lei.

Prin urmare, pedeapsa stabilită inculpatului este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către instanța de fond, sentința fiind legală și întemeiată, iar apelul este nefondat și pasibil de a fi respins.

5. Avocata Tatiana Malai a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului

să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate, prin prisma art. 90 sau 90¹ Cod penal.

Recurenta a invocat că nu a fost dată o apreciere obiectivă declarațiilor inculpatului prin care a recunoscut vina și s-a căit sincer. Acesta a săvârșit o infracțiune ușoară și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, are un loc permanent de trai, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru și frecventează un centru pentru reabilitarea persoanelor consumatoare de droguri.

În același timp, instanța de apel nu s-a expus asupra posibilității aplicării prevederilor art. 90¹ Cod penal în privința inculpatului.

Ori, inculpatul are o vârstă tânără, are doar 21 ani și, față de el, poate fi aplicată o pedeapsă mai blândă, fără a fi izolat în penitenciar, unde condițiile sunt degradante.

La fel, la soluționarea chestiunii privind încasarea cheltuielilor judiciare, instanțele de fond și de apel nu au aplicat prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect, se reține că recursul avocatei este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la

exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepsei individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatei, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 alin. (10) și (11) 85 alin. (1) și (3), Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru

săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o infracțiune intenționată mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celui condamnat cu suspendarea executării pedepsei. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel, luând în considerare personalitatea inculpatului și faptul că anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, fiind condamnat la pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării ei, dar nu s-a corectat, deci este predispus spre săvârșirea infracțiunilor în continuare, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurență (*pct. 5. din decizie*), just au concluzionat că suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal sau aplicarea unei pedepse în temeiul art. 90¹ Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, instanțele indicând argumentat motivele pentru care au respins probele și versiunile apărării în aspectul vizat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel (*pct. 2., 4. din decizie*).

Totodată, în raport cu solicitarea apărării de a respinge cererea de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului (*pct. 5. din decizie*), a fost stabilit că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

Ori, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

În același timp, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării

inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanțele de fond și de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, au statuat că art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, abrogat prin Legea nr. 316 din 21.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, nu reglementa chestiunea privind recuperarea cheltuielilor judiciare, că în speță, cheltuielile judiciare urmează a fi recuperate de la inculpat, având în vedere că statul a fost pus în situația de a suporta cheltuieli pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, corect ținând cont de particularitățile cazului dat, cheltuielile încasate neconstituind sumele plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, nefiind constatat că plata lor poate influența substanțial situația materială a persoanelor care, eventual, se află la întreținerea inculpatului.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei și a cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul pedepsei și cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Tatiana Malai, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 14 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, în privința inculpatului Coreacichin Maxim XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 decembrie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun